

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

The Crucifix Killer

Copyright © Chris Carter, 2009

This book is copyright under the Berne Convention. No reproduction without permission. All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Milica Rakić

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6035-860-0
COBISS.SR-ID 44000521

Žig smrti

Kris Karter

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Samanti Džonson, jer je naprosto sve.

Jedan

Petak, 3. avgust, 10.25 pre podne

„Halo... Ovde inspektor Hanter.”

„Zdravo, Roberte, imam iznenađenje za tebe.”

Hanter se sledio skoro ispustivši šolju s kafom. Odlično je poznavao taj metalni glas. Znao je da kad taj glas pozove, to može značiti samo jedno: još jedan unakažen leš.

„Jesi li se skoro čuo sa svojim partnerom?”

Hanter je pogledom preleteo prostoriju uzaludno tražeći Karlosa Garsiju.

„Je li se neko jutros čuo s Garsijom?”, povikao je kolegama iz kancelarije pritisnuvši dugme za isključivanje tona na svom mobilnom.

Ostali inspektori su se zbunjeno pogledali bez reči i Hanter je znao odgovor i pre nego što ga je dobio.

„Ne od juče.” Inspektor Moris je odmahnuo glavom.

Hanter je ponovo uključio ton na mobilnom.

„Šta si mu uradio?”

„Da li sam sad privukao tvoju pažnju?”

„Šta si mu uradio?”, odlučno je upitao Hanter.

„Kao što rekoh, to je iznenađenje, Roberte”, odvratio je metalni glas smejući se. „Ali daću ti još jednu priliku da nešto učiniš. Možda ćeš se ovog puta više potruditi. Budi u vešernici u prizemlju stare

zgrade broj 122 na Pasifik eliju u Južnoj Pasadeni za sat vremena. Ako dođeš s podrškom, on će umreti. Ako ne stigneš za sat vremena, on će umreti. I veruj mi, Roberte, to će biti veoma spora i bolna smrt.”

Veza se prekinula.

Dva

Hanter je u ogromnim skokovima jurio niz stepenice stare zgrade u istočnom Los Angelesu. Što se dublje spuštao, postajalo je sve mračnije i toplije. Košulja mu je bila sva znojava, a uske cipele su mu žuljale stopala.

„Gde je, dođavola, vešernica?“, prošaptao je stigavši u podrum.

Tračak svetlosti dopirao je ispod zatvorenih vrata na kraju mračnog hodnika. Potrčao je ka njima dozivajući svog partnera.

Niko nije odgovorio.

Hanter je izvukao svoj poluautomatski *vildej survajvor* pištolj i prislonio leđa uza zid desno od vrata.

„Garsija...”

Tišina.

„Novajlijo, jesi li unutra?”

Iz prostorije je dopro prigušen, tup udar. Hanter je repetirao pištolj i duboko udahnuo.

„Sranje!”

I dalje oslonjen uza zid, desnom rukom je gurnuo vrata i uvežbano se zarotiravši, ušao u sobu dok je njegov pištolj tražio metu. Nepodnošljivi smrad urina i povraćke naterao ga je da uzmakne korak unazad silovito kašljući.

„Garsija...”, ponovo je pozvao s vrata.

Tišina.

Hanter nije mogao mnogo da vidi spolja. Sijalica koja je visila s tavanice iznad malog drvenog stola na sredini prostorije bila je preslaba da bi je osvetlila kako valja. Još jednom je duboko udahnuo i zakoračio napred. Od onoga što je video stomak mu se zgrčio. Garsija je bio prikovan za veliki krst unutar kaveza od pleksiglasa. Iz njegovih rana obilno je tekla krv sakupljajući se u baricu u podnožju krsta. Na sebi je imao samo donje rublje i krunu od bodljikave žice. Videlo se da su mu debeli metalni šiljci probili kožu. Niz lice mu je curila krv. Garsija je delovao beživotno.

„Zakasnio sam”, pomislio je Hanter.

Kad je prišao kavezu, iznenadio se ugledavši EKG monitor unutra. Linija na njemu jedva se pomerala u postojećim intervalima.

Garsija je i dalje bio živ. Jedva.

„Karlose!”

Nije ni mrdnuo.

„Novajlijo!”, povikao je.

Garsija je uspeo napola da otvori oči s velikim naporom.

„Drži se, drugar.”

Hanter je osmotrio nejasno osvetljenu prostoriju. Bila je velika, oko sedamnaest sa četrnaest metara, procenio je. Po podu su bile rasute prljave prostirke, korišćeni špricevi, lule za pušenje kreka i srča. U uglu, desno od ulaza, ugledao je stara, zardala invalidska kolica. Na drvenom stolu u središtu prostorije nalazio se mali kasetofon i poruka na kojoj je velikim slovima bilo ispisano „prvo pusti ovo”. Pritisnuo je odgovarajuće dugme i poznati metalni glas zagrmio je iz malog zvučnika.

„Zdravo, Roberte, pretpostavljam da si stigao na vreme.” Pauza.

„Svakako si shvatio da je tvom prijatelju potrebna tvoja pomoć, ali da bi mogao da mu pomogneš, moraš igrati po određenim pravilima... mojim pravilima. Ovo je jednostavna igra, Roberte. Tvoj prijatelj je zatvoren u kutiju otpornu na metke, tako da ti pucnjava neće pomoći. Na vratima kutije ćeš naći četiri dugmeta raznih boja. Jedno od njih otvara kavez, ostala tri ga ne otvaraju. Tvoj zadatak je prilično prost:

odaberi dugme. Ako pritisneš pravo dugme, vrata će se otvoriti, moći ćeš da oslobodiš svog partnera i izađeš iz prostorije.”

„Šanse da spasem Garsiju su mi jedan prema četiri, to nije baš sjajna šansa”, pomislio je Hanter.

„*Sad dolazi zabavni deo*”, nastavio je glas s kasetofona. „*Ako pritisneš bilo koje od ostala tri dugmeta, neprekidna struja visokog napona biće poslata direktno u žičanu krunu na glavi tvog prijatelja. Jesi li nekad video šta se dešava čoveku prilikom pogubljenja električnom energijom?*”, upitao je glas jezivo se nasmejavši. „*Oči će mu pući, koža će mu se nabrati kao slanina, jezik će mu se zbaciti unazad gušeći ga do smrti, krv će mu proključati, a krvni sudovi i arterije popucati. To je zaista izuzetan prizor, Roberte.*”

Garsijin puls je ludački ubrzao. Hanter je video da linija na EKG monitoru sve brže titra.

„*A sad dolazi ono najzabavnije...*”

Hanter je nekako znao da trik s električnom strujom neće biti jedina začkoljica u toj prostoriji.

„*Iza kaveza sam postavio dovoljno eksploziva da zbriše celu prostoriju u kojoj si. Eksploziv je povezan s EKG monitorom i ako on počne da očitava ravnu liniju...*” Ovog puta usledila je duža pauza. Hanter je znao šta je sledeće što će reći metalni glas.

„*Bum! Prostorija će eksplodirati. Tako da, Roberte, ako pritisneš pogrešno dugme, ne samo što ćeš gledati kako ti prijatelj umire, svestan da si ga ti ubio, nego ćeš i sam umreti ubrzo posle njega.*”

Hanterovo srce sad je sumanuto tuklo u grudima, znoj mu je kapao s čela i pekao mu oči, a znojave šake su mu drhtale.

„*Ali imaš izbor, Roberte. Ne moraš da spaseš svog partnera, možeš da spaseš samo sebe. Izađi odavde i ostavi ga da umre sam. Niko osim tebe neće znati za to. Možeš li da živiš s tim? Hoćeš li staviti svoj život na kocku zbog njegovog? Odaberi boju, imaš šezdeset sekundi.*” S kasetofona se začuo glasan pisak, a onda je uređaj zanemeo.

Hanter je video crveni digitalni ekran iznad Garsijine glave kako počinje da odbrojava: 59, 58, 57...

Tri

Pet nedelja ranije

Dženi je protrljala oči ustajući od punog stola u „Vangard klubu” u Holivudu, nadajući se da ne izgleda onoliko umorno koliko se oseća.

„Kuda ćeš?”, upitao je D-King pijuckajući šampanjac.

Bobi Preston bio je najpoznatiji diler u severozapadnom Los Angelesu, ali niko ga nikad nije zvao po imenu, svi su ga znali kao D-Kinga. D je značilo „diler” pošto je valjao praktično sve: drogu, devojke, kola, oružje... Ako mu ponudite pravu cenu, nabaviće vam sve što želite. Dženi je bila daleko najzanosnija od njegovih devojaka. D-King je bio siguran da njeno savršeno oblikovano, preplanulo telo i prelepo lice i osmeh mogu da očaraju svakog muškarca na svetu.

„Samo da popravim šminku. Odmah se vraćam, srce.” Uputila mu je poljubac kroz vazduh i napustila ekskluzivnu VIP zonu odnoseći svoju čašu sa šampanjcem.

Dženi više nije mogla da pije, ali ne jer se osećala pripito, već zato što joj je ovo bila peta noć provoda zaredom i bilo joj je dosta. Nije očekivala da će joj se život ovako odvijati. Nikad nije mislila da će postati kurva. D-King ju je uvek uveravao da ona nije prostitutka. Ona je zabavljačica najviše klase za gospodu s vrhunskim ukusom i, očigledno, punu novca. Ali kad se sve sabere i oduzme, upražnjavala je seks za pare. I smatrala je da je zbog toga kurva.

Većina Dženinih klijenata bili su perverzni matori milioneri koji traže nešto što ne mogu da dobiju kod kuće. Seks nikad nije podrazumevao uobičajenu misionarsku pozu. Svi su hteli da dobiju ono što su platili. Vezivanje, BDSM, lupanje po dupetu, uriniranje, seks sa strapon dildom, svejedno. Na njoj je bilo da im pruži sve što požele, ali noćas je imala slobodno veče. Nije plaćena po satu. Nije izašla s nekim od svojih iznurenih klijenata. Izašla je sa šefom i morala je da se provodi dok on ne kaže da je dosta.

Dženi je mnogo puta bila u „Vangard klubu”. To je bilo jedno od D-Kingovih omiljenih mesta. Klub su neosporno krasili veličanstven luksuz i ekstravagancija. Od ogromnog plesnog podijuma do spektakularnih laserskih svetala i velike bine. „Vangard” je mogao da primi do dve hiljade ljudi, a večeras je bio popunjen do poslednjeg mesta.

Dženi je krenula prema šanku kod ženskog toaleta za kojim su dvojica šankera padala s nogu. Ceo klub bio je krcat neverovatnim brojem prelepih ljudi, većinom u dvadestim i ranim tridesetim godinama. Dženi nije bila svesna para očiju koji ju je pratio od VIP zone do šanka. Očiju koje su je motrile cele večeri. U stvari, pratile su je poslednje četiri nedelje, od noćnog kluba do noćnog kluba i od hotela do hotela. Gledale su je kako se pretvara da se provodi dok je zadovoljavala svakog od svojih klijenata.

„Čao, Džen, jesi dobro? Deluješ pomalo umorno”, rekao je dugokosi barmen Pjetro kad je Dženi prišla šanku. I dalje je govorio s blagim španskim naglaskom.

„Dobro sam, srce, ali rekla bih da sam preterala s provodom”, bezvoljno je odgovorila pošto je u jednom od ogledala za šankom na trenutak primetila kako izgleda. Njene hipnotišuće plave oči večeras kao da su izgubile nešto od svoje iskričavosti.

„Nema odmora za nevaljale, a?”, prokomentarisao je Pjetro sa stidljivim osmehom.

„Ne večeras”, odvratila je Dženi smešeći se.

„Hoćeš nešto da popiješ?”

„Ne, hvala. I dalje se mučim s ovim.” Podigla je svoju čašu sa šampanjcem izazovno mu namignuvši. „Samo sam htela da se malo sklonim od zabave.”

Pjetro i Dženi su već flertovali nekoliko puta, ali on je nikad ne bi startovao. Znao je da ona pripada D-Kingu.

„Pa, ako ti nešto zatreba, samo me cimni.” Pjetro se vratio pripremanju koktela i žongliranju flašama. Tamnokosa žena koja je stajala na suprotnom kraju šanka dajući sve od sebe da privuče njegovu pažnju, mrko je pogledala Dženi kao da joj poručuje: „Odbij, kučko, prva sam ga videla”.

Dženi je provukla šaku kroz svoju dugu kosu boje žita i spustila šampanjac na šank, pa se okrenula prema plesnom podijumu. Uživala je u atmosferi kluba. Prijalo joj je da vidi sve te ljude kako se provode, plešu, piju i nalaze ljubav. Dobro, možda ne baš ljubav, pomislila je, ali bar će upražnjavati seks iz zadovoljstva, a ne za novac. Želela je da bude baš kao oni. Ovo bez sumnje nije bio onaj divni holivudski život o kom je maštala kad je pre šest godina napustila Ajdaho.

Dženi Farnboro postala je opčinjena Holivudom kad je imala dvanaest godina. Bioskop joj je bio jedino sklonište od beskrajnih svađa između njene pokorne majke i preterano agresivnog očuha. U filmovima je nalazila utočište, oni su je vodili na mesta na kojima nikad ranije nije bila i želela je da postane deo tog sveta.

Dženi je znala da je njen holivudski san obična maštarija. Nešto što je postojalo samo u otrcanim romantičnim knjigama i filmovima, a ona je pročitala i odgledala mnogo toga. Morala je priznati da je sanjar, ali to možda i nije tako loše. Možda će ona imati sreće. Nema šta da izgubi.

S četrnaest godina se prvi put zaposlila kao prodavačica kokica. Dženi je štedela svaku zarađenu paru i do šesnaestog rođendana već je bila uštedela dovoljno da napusti tu varoš u nedodijji. Zaklela se da se nikad neće vratiti u Ajdaho. Nikada nije saznala da joj je majka umrla tako što se predozirala tabletama za spavanje samo nedelju dana nakon njenog odlaska.

Holivud je potpuno ispunio njena očekivanja. Bilo je to čarobno mesto puno lepih ljudi, svetala i snova, ali surova stvarnost života u 'Gradu anđela' bila je daleko od iluzije koju je Dženi imala.

Ušteđevina joj nije potrajala, a pošto nije završila školu, njene prijave za posao odbijane su jedna za drugim. Njen lepi san polako je počeo da se pretvara u košmar.

Dženi je s D-Kingom upoznala Vendi Lautrop, još jednu nesuđenu glumicu u problemima. Ona je isprva odbijala sve njegove ponude. Čula je sve priče o lepim ženama koje su došle u Holivud sanjajući da postanu zvezde, samo da bi završile radeći na ulici, ili u pornografskoj industriji. Dženi je bila rešena da ne popusti. Nije htela da se njena priča završi kao samo još jedan u nizu neuspeha, ali njen ponos je morao da uzmakne pred nagonom za opstanak. I posle nekoliko meseci telefonskih poziva i skupih poklona, D-King je sebi obezbedio novu devojkicu.

Dženi nije primetila ruku koja joj je nasula bezbojnu tečnost u šampanjac. Pogled joj je i dalje bio prikovan za plesače na podijumu.

„Čao, dušo, mogu li da te častim pićem?“ upitao je s vedrim osmehom visok, plavokos muškarac s njene desne strane.

„Već imam piće, ali ipak hvala na ponudi“, ljubazno je odgovorila ne uzvraćajući pogled neznancu.

„Sigurna si? Mogu da nam naručim flašu kristala.¹ Šta kažeš, dušo?“

Dženi se okrenula i pogledala visokog plavokosog muškarca. Nosio je otmeno tamnosivo *versace* odelo, savršeno belu košulju uštirkane kragne i plavu svilenu kravatu. Najupadljivije su bile njegove zelene oči. Dženi nije mogla poreći da je privlačan.

„Kako se zoveš?“, upitala je usiljeno se smešeći.

„Ja sam Karl i zadovoljstvo mi je što sam te upoznao“, rekao je pružajući joj ruku.

Umesto da je prihvati, Dženi je otpila gutljaj šampanjca. „Slušaj, Karle, prilično si zgodan tip, to ti moram priznati“, govorila je najsladim glasom, „ali pokušaj da smuvaš devojkicu razmećući se novcem

¹ Vrhunski šampanjac prvi put proizveden 1876. za ruskog cara Aleksandra II. Devedesetih godina prošlog i početkom ovog veka postao je popularan među reperima. (Prim. prev.)

nije baš najbolja ideja, posebno na ovakvom mestu. Zbog toga se osećamo jeftino, osim ako ne tražiš neku fufu. Je li to ono što tražiš? Profesionalka?”

„O... Ne!” Karl je počeo nervozno da se igra kravatom. „Izvini, to mi nije bila namera, dušo.”

„Znači, ne tražiš profesionalku da ti pokaže šta je stvarno *dobar* provod?”, upitala je otpijajući još gutljaj šampanjca, pritom ga gledajući pravo u oči.

„Ne, naravno da ne, srce. Samo bih da popijemo piće u prijateljskoj atmosferi i ako između nas bude neke hemije...” Nije dovršio rečenicu, samo je slegnuo ramenima.

Veoma nežno je prešla prstima niz njegovu kravatu, a onda ga privukla sebi. „Prava je šteta što ne tražiš profesionalku”, prošaptala mu je na levo uvo.

Karlov osmeh je nestao ustupivši mesto zbunjenom pogledu.

„Mogu da ti dam broj mog makroa, on je tamo.” Pokazala je na VIP zonu sarkastično se smešeći.

Karl je napola otvorio usta kao da će nešto reći, ali nije nalazio reči.

Dženi je popila ostatak svog šampanjca i provokativno mu namignula, a onda otišla ka ženskom toaletu.

One oči i dalje su je pratile.

Još samo malo. Droga će uskoro početi da deluje.

Dženi je ponovo nanosila ruž kad je počela da se oseća slabo. Znala je da nešto nije u redu. Odjednom je osetila vrelinu i talase groznice. Zidovi kao da su se sklapali oko nje. Postalo joj je teško da diše i krenula je prema vratima najbrže što je mogla. Morala je da izađe odatle.

Dok je izlazila iz ženskog toaleta teturajući se, sve oko nje se vrtele. Htela je da se vrati za D-Kingov sto, ali noge je nisu slušale. Bila je na ivici da se sruči na pod kad su je nečije ruke uhvatile.

„Jesi li dobro, dušo? Ne deluješ baš najbolje.”

„Ne osećam se dobro. Mislim da mi treba...”

„Treba ti svež vazduh. Ovde je previše zagušljivo. Hajde sa mnom, pomoći ću ti. Izađimo malo napolje.”

„Ali ja...”, Dženi je počela da zapliće jezikom. „Moram da kažem D... moram da se vratim do...”

„Kasnije, dušo, sad samo treba da pođeš sa mnom.”

Niko nije primetio Dženi i neznanca kako koračaju ka izlazu iz kluba.

Četiri

„Da, ovde inspektor Hanter.” Hanter se najzad javio na svoj mobilni posle šestog zvonjenja. Glas mu je bio dubok, a reči su izlazile sporo, odajući da je veoma malo spavao.

„Roberte, gde si, dođavola? Kapetan te traži već dva sata.”

„Novajlijo, jesi li to ti? Koliko je sati?” Hanterov novi pomoćnik, Karlos Garsija, dodeljen mu je pre samo nedelju dana, posle smrti njegovog dugogodišnjeg partnera.

„Tri ujutru.”

„Koji je dan?”

„Sranje, čoveče... Ponedeljak. Slušaj, bolje da dođeš i pogledaš ovo. Zapalo nam je stvarno zajebano ubistvo.”

„Mi smo Prva specijalna uprava za ubistva, Karlose. Zajebana ubistva su nam u opisu posla.”

„E pa ovo je pravi kaos i bolje bi bilo da brzo dođeš ovamo. Kapetan hoće da mi vodimo ovu predstavu.”

„Aha”, ravnodušno je odvratio Hanter. „Koja je adresa?”

Spustio je mobilni i osvrnuo se po maloju, mračnoj, nepoznatoj sobi. „Gde sam, dođavola?”, prošaptao je.

Pulsirajuća glavobolja i grozan ukus u ustima podsetili su ga koliko je popio prethodne večeri i zagnjurio je glavu duboko u jastuk nadajući se da će to ublažiti bol. Odjednom, neko se pomerio u krevetu pored njega.

„Ćao, znači li taj poziv da moraš da ideš?” Žena je imala nežan i seksipilan glas s primesom italijanskog naglaska. Hanterov iznenađeni pogled pao je na poluotkriveno telo koje je ležalo pored njega. Na ono malo svetla što je dopiralo u sobu s ulične svetiljke ispod prozora, jedva je razaznao njene obrise. Kroz glavu su mu munjevito proletele slike od prethodne večeri. Bar, piće, flertovanje, vožnja taksijem do neznankinog stana i žena duge tamne kose čijeg se imena nije sećao. To je treća žena pored koje se probudio u poslednjih pet nedelja.

„Da, moram da idem. Žao mi je”, zvučao je ležerno.

Hanter je ustao i počeo da traži svoje pantalone. Glavobolja mu se pojačala. Oči su mu se brzo navikle na slabo osvetljenu sobu, pa je mogao da bolje vidi ženino lice. Činilo se da ima trideset ili trideset jednu godinu. Tamna svilenkasta kosa spuštala joj se desetak centimetara ispod ramena uokvirujući srcasto lice fino izvajanog nosa i usana. Bila je privlačna, ali ne kao holivudske zvezde. Neravne šiške savršeno su joj stajale, a tamnozelenе oči blistale su neobičnim, opčinjavajućim sjajem.

Hanter je pored vrata našao svoje pantalone i donji veš s plavim medama.

Sad je kasno da me bude sramota, pomislio je. „Mogu li u tvoje kupatilo?”, upitao je zakopčavajući pantalone.

„Naravno, prva vrata desno kad izađeš iz sobe”, rekla je sedajući i naslanjajući se na uzglavlje kreveta.

Hanter je ušao u kupatilo i zatvorio vrata za sobom. Pošto je ispljuskao lice hladnom vodom, pogledao je svoj odraz u ogledalu. Njegove plave oči bile su krvave. Koža mu je bila bleđa nego obično. Lice mu je bilo neobrijano.

„To je sjajno, Roberte”, rekao je sebi ponovo ispljuskavši umorno lice. „Još jedna žena za koju skoro da ne možeš da se setiš kako si je upoznao, a kamoli kako si došao u njen stan. Neobavezni seks je sjajan. Još je bolji kad uopšte možeš da ga se setiš. Moram da smanjim ovo s pićem.”

Pošto je istisnuo malo zubne paste na prst, pokušao je da opere zube. Iznenada, nešto mu je palo na um. Šta ako je ova žena kurva? Šta ako joj dugujem novac za nešto što se i ne sećam da sam uradio? Brzo je proverio svoj novčanik. Ono malo novca što je imao još je bilo tu.

Provukao je prste kroz kratku plavu kosu i vratio se u sobu gde je ona i dalje sedela oslonjena na uzglavlje.

„Jesi li to razgovarao sam sa sobom unutra?“, upitala je stidljivo se smešeci.

„Šta? O, da, radim to ponekad, pomaže mi da ostanem normalan. Slušaj...“ Napokon je uspeo da nađe svoju košulju na podu pored kreveta. „Dugujem li ti neki novac?“, upitao je nonšalantno.

„Šta? Misliš da sam prostitutka?“, odvrtila je očigledno uvređena.

O, *sranje!* Znao je da je uprskao. „Ne, slušaj... nije kao što misliš, samo... To mi se već dešavalo. Ponekad popijem previše i... nisam imao nameru da te uvredim.“

„Izgledam li ti kao kurva?“, upitala je ozlojeđeno.

„Apsolutno ne“, odlučno je odgovorio. „Glupo je što sam pomislio tako nešto. Izvini. Verovatno sam i dalje polupijan“, pokušao je da se izvadi najbrže što je mogao.

Osmotrla ga je na trenutak. „Slušaj, nisam tip žene kakvom me ti očigledno smatraš. Bavim se stresnim poslom i poslednjih meseci je bilo stvarno naporno. Samo sam htela da se malo izduvam i popijem neko piće. Počeli smo da razgovaramo. Bio si zabavan, fin, čak i prilično šarmantan. Stvarno si umeo da vodiš pristojan razgovor. Za razliku od većine drugih kretena koje srećem kad izađem. Piće po piće i završili smo u krevetu. Jasno je da sam pogrešila.“

„Ne... Slušaj...“ Hanter je pokušao da nađe prave reči. „Ponekad govorim ne razmišljajući. A u stvari... uglavnom se ne sećam šta je bilo sinoć. Stvarno mi je žao. I sad se osećam kao kreten.“

„Tako i treba.“

„Veruj mi da je tako.“

Netremice je posmatrala Hantera. Zvučao je iskreno.

„Uglavnom, da sam kurva, sudeći po tvom donjem vešu i odeći, mislim da ne bi mogao da me priuštiš.“

„Ooh. To je bio nizak udarac. Već me je dovoljno sramota i bez toga što si rekla.“

Nasmešila se.

Hanteru je bilo drago što je uspeo da se izvuče. „Da li bi ti smetalo ako na brzinu skuvam kafu pre nego što krenem?“

„Nemam kafe, samo čaj, ali slobodno se posluži ako želiš. Kuhi-
nja je pravo niz hodnik.”

„Čaj? Mislim da ne bih. Treba mi nešto jače da me razbudi.” Do-
vršio je zakopčavanje košulje.

„Siguran si da ne možeš da ostaneš?” Podigla je čaršave otkrivši
svoje nago telo. Sjajne obline, fino izvajane grudi i bez ijedne dlačice
na telu. „Možda bi mogao da mi pokažeš koliko ti je zaista žao što si
me nazvao kurvom.”

Hanter je zastao na trenutak kao da razmišlja šta da radi. Ugrizao
se za donju usnu i odmahnuo glavom terajući tu pomisao. Glavobo-
lja ga je opomenula da to ponovo ne radi.

„Veruj mi, ostao bih da mogu.” Sad je bio potpuno obučen i spre-
man da krene.

„Razumem. Je l' te malopre zvala žena?”

„Šta? Ne, nisam oženjen. Zvali su s posla, veruj mi.” Hanter nika-
ko nije želeo da ona pomisli kako je muž koji se švaleriše.

„Dobro”, mirno je rekla.

Hanterov pogled je ponovo prešao preko njenog tela i osetio je
žmarce od uzbuđenja. „Ako mi daš broj telefona, možda bismo mo-
gli da se ponovo vidimo.”

Dugo ga je posmatrala.

„Misliš da se neću ni potruditi da te pozovem, je li tako?” Hanter
je osetio njeno oklevanje.

„O, pa ti čitaš i misli? To je stvarno dobra fora.”

„Da vidiš šta tek umem sa špilom karata.”

Oboje su se nasmešili.

„Osim toga, ništa mi nije draže nego da dokažem ljudima da greše.”

Posegnula je za notesom na noćnom stočiću samozadovoljno se
smešeći.

Hanter je uzeo parče papira iz njene ruke i poljubio je u desni
obraz. „Moram da idem.”

„To će biti hiljadu dolara, dušo!”, rekla je nežno prelazeći prstima
preko njegovih usana.

„Šta?”, šokirano je upitao. „Ali...”

Ona mu se već smešila. „Izvini. Nisam mogla da odolim pošto si
me nazvao kurvom.”

Kad je izašao iz njenog stana, Hanter je razmotao parče papira u ruci. Izabela! Seksi ime, pomislio je. Pogledom je potražio svoj stari *bjuik lesabr*. Kola nigde nije bilo.

„Sranje! Bio sam previše pijan da bih vozio”, opsovao je sebe pre nego što je zaustavio prvi taksi koji je spazio.

Uputstva koja mu je Garsija dao, odvela su Hantera pravo u neku nedodiju. Mali Tadžanga put kroz kanjon u Santa Klariti dugačak je tridesetak kilometara i vodi od Bir divajda do Futhil bulevara u Lejkvu terasu. Skoro celom dužinom prolazi kroz Nacionalnu šumu „Andeles”. Na nekim mestima pogled na šume i planine naprosto oduzima dah. Garsijina uputstva bila su precizna i taksi je uskoro vozio uskim, džombastim zemljanim putem okruženim brdima, grmljem i krševitim terenom. Tama i praznina bili su zapanjujući. Posle dvadeset minuta napokon su stigli do krivudave staze koja je vodila ka staroj drvenoj kući.

„Mislim da je to to”, rekao je Hanter vozaču dajući mu sav novac koji je imao.

Staza je bila dugačka i uska, tek koliko da njome prođu kola standardne veličine. Okolo je bilo gusto, neprohodno grmlje. Policijska i druga službena vozila zakrčila su stazu celom dužinom stvarajući neobičnu saobraćajnu gužvu nasred pustog predela.

Garsija je stajao ispred drvene kućice i razgovarao s agentom iz kriminalističke laboratorije, a obojica su držali baterijske lampe. Hanter je morao da se probije kroz čitavu karnevalsku povorku kola da bi stigao do njih.

„Bože, ovo je stvarno bogu iza leđa. Da je malo dalje, bili bismo u Meksiku... Zdravo, Pitere”, rekao je Hanter klimnuvši glavom agentu kriminalističke laboratorije.

„Teška noć, Roberte? Izgledaš upravo onako kako se ja osećam”, kazao je Piter sarkastično se cereći.

„Da, hvala, i ti izgledaš sjajno. Kad ti je termin?”, upitao je Hanter potapšavši Pitera po pivskom stomaku. „Pa, šta imamo ovde?” Okrenuo se Garsiji.

„Mislim da je bolje da sam vidiš. Teško je opisati ono što je unutra. Kapetan je tamo, kaže da hoće da razgovara s tobom pre nego

što pusti momke da obeleže mesto zločina i pakupe dokaze”, zabrinuto je odgovorio Garsija.

„Šta će kapetan ovde, dođavola? On nikad ne izlazi na mesto zločina. Poznaje li žrtvu?”

„Znam koliko i ti, ali mislim da je ne poznaje. Nije baš prepoznatljiva.” Garsijina izjava naterala je Hantera da zabrinuto začkilji.

„Znači, žensko telo?”

„O, da, u to nema sumnje.”

„Jesi dobro, novajlijo? Deluješ pomalo potreseno.”

„Dobro sam”, umirio ga je Garsija.

„Nekoliko puta mu je pozlilo”, prokomentarisao je Piter ponovo se iscerivši.

Hanter je kratko osmotrio Garsiju. Znao je da mu ovo nije prva žrtva ubistva koju je video. „Ko je našao telo? Ko je prijavio ubistvo?”

„Izgleda da je poziv bio anoniman”, odgovorio je Garsija.

„O, sjajno, znači to je u pitanju.”

„Evo, uzmi ovo”, kazao je Garsija dajući Robertu svoju baterijsku lampu.

„Hoćeš li i kesu za povraćanje?”, našalio se Piter.

Hanter nije obratio pažnju na njegov komentar i nakratko je zastao posmatrajući kuću spolja. Nije bilo ulaznih vrata. Većina drvenih letvi na prednjem zidu je nedostajala, a kroz preostale daske na podu izrasla je trava, pa je dnevna soba izgledala kao nečija privatna šuma. Po tragovima oguljene farbe na ostacima prozorskog simsa zaključio je da je kuća nekad bila bela. Videlo se da tu odavno niko ne živi i to je mučilo Hantera. Počinoci prvog ubistva ne trude se da nađu tako zabačeno mesto za svoj zločin.

Trojica policajaca stajala su levo od kuće razgovarajući o sinočnoj utakmici američkog fudbala. Sva trojica držala su šolje vruće kafe.

„Gde bih mogao da dobijem to?”, upitao je Hanter pokazujući šolje.

„Ja ću ti doneti”, odgovorio je Garsija. „Kapetan je u poslednjoj sobi s leve strane hodnika. Vidimo se tamo.”

„Vredno radite, momci?”, doviknuo je Hanter trojici policajaca koji su ga ravnodušno pogledali, a onda nastavili razgovor o utakmici.

Unutrašnjost kuće čudno je zaudarala; bila je to mešavina trulog drveta i otvorene kanalizacije. U prvoj sobi nije imalo šta da se vidi. Hanter je uključio svoju baterijsku lampu i prošao kroz vrata na drugom kraju sobe. Našao se u dugačkom, uskom hodniku koji je vodio u četiri sobe, po dve s obe strane. Ispred poslednje sobe s leve strane stajao je mlad policajac. Prolazeći kroz hodnik, Hanter je na brzinu zavirio u svaku sobu pored koje je prošao. Ništa osim paučine i starih ruševina. Škripa patosa stvarala je još zloslutniju atmosferu u kući. Kad je prišao poslednjim vratima i policajcu koji ih je čuvao, Hanter je osetio neprijatnu jezu. Jezu koju izaziva svako mesto ubistva. Ledenu jezu smrti.

Hanter je pokazao značku i policajac ga je propustio.

„Samo izvolite, inspektore!”

Na stolu pored vrata Hanter je našao uobičajeni kombinezon i plave plastične pokrivače za obuću i glavu. Pored je stajala kutija gumenih rukavica. Hanter se opremio i otvorio vrata da se suoči s novim košmarom.

Od šokantnog prizora koji je ugledao kad je ušao u sobu potpuno je izgubio dah.

„Gospode bože.” Njegov glas je bio samo slabašni šapat.